

Tretji odstavek novega 17.a člena določa, da se o vlogi, s katero se uveljavlja nadomestilo, odloči s sklepom. V skladu s splošnimi pravnimi pravili, ki veljajo za posamično odločanje, se meritorne odločitve sprejemajo z odločbo, procesne odločitve pa s sklepom. Odločanje o pravici do nadomestila nedvomno pomeni odločanje o pravici, obveznosti ali pravni koristi posameznika. Takšno odločanje ima značaj enostranske, oblastne odločitve v konkretni in posamični zadevi, s katero se spreminja pravni položaj posameznika, zato bi bilo takšno odločitev treba sprejeti z odločbo. Uporabo odločbe narekuje tudi sam postopek v predlogu zakona, ki predvideva tako dokazovanje kot ugotavljanje dejstev, ki utemeljujejo pravico do nadomestila. Odločba je tudi akt, ki mora imeti določene sestavine, pri čemer je zlasti pomembna njena obrazložitev. Predlog zakona pa poleg tega, da predvideva odločanje s sklepom izključuje tudi možnost pravnega sredstva. Predlagana ureditev tako ne le, da omejuje

pravno varstvo, ampak lahko povzroči, da stranka svojih pravic sploh ne bo mogla učinkovito uveljaviti, saj sklepi zoper katere ni dovoljena pritožba sploh niso samostojni sklepi, zato za njih niti ni obvezna obrazložitev, izpodbijati pa jih je možno le s pritožbo zoper glavni akt. To samo po sebi terja premislek o ustreznosti odločanja s sklepom, pri čemer bi veljalo upoštevati, da je tudi doslej organ, ki je odločal o nadomestilu izdal odločbo, kar je razvidno iz prehodne določbe 4. člena Predloga zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o funkcionarjih v državnih organih, razlogi, ki bi utemeljevali spremembo pravnega akta, s katerim se odloča o pravici do nadomestila pa v predlogu zakona niso navedeni.

Višja sekretarka
Nataša Voršič, l.r.

Božo Strle
vodja

Poslano:

- Odboru za pravosodje, javno upravo in lokalno samoupravo